

ληρα ἢ δίστηλα κεχαρσγμένα ἐν Εὐρώπῃ ἢ ἐν Ἀμερικῇ, καὶ τὰ ὅποια οἱ Εὐρωπαῖοι ἔμποροι φέρουσιν εἰς τὴν Κίνα καὶ διὰ ταύτης εἰς τὸ ὁροπέδιον τοῦ Θιβέτ.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΤΟΥ

ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΥ ΙΠΠΕΩΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

ΑΛΦΡΕΔΟΙ ΠΟΓΡΕΣΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε φυλλ. Ζ.)

Οὐχ' ἤττον ἀπέσχεεν ἐπιμελῶς τοῦ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι διὰ τῆς ἀκριτομυθίας του εἶχε γαργαλίσει τὴν ἀπληστίαν τοῦ Ζηνοβίου καὶ τῶν δύο συνενόχων του, φοβούμενος ἐξ ἄλλου μὴ ἡ προσεχὴς καὶ πιθανὴ σύλληψις τῶν τελευταίων ἀποκαλύψῃ τὴν μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των συνομιλίαν του.

— Δὲν τρώγεις Φλαβιανέ; ἠρώτησεν ὁ Λουσσάρδος τὴν μέλλοντα γαμβρόν του.

— "Ε! ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἓνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὁρεξίν τοῦ παραγιοῦ σου.

Ὁ Φλαβιανὸς ἠτοιμάζετο νὰ νεύσῃ καταφατικῶς ἀλλ' ἐν βλέμμα τοῦ Λουκᾶ ἐμπόδισεν αὐτόν.

— Τί λαγοὶ εἶπες ὅλοι σας ἐδῶ! ἀνέκραξεν οὕτως μάγος; ἀλλ' ἂν ἦτο μάγος δὲν θὰ προέβλεπε τὴν τύχην ἢ ὅποια τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὴν οἰκίαν μου; ἐάν ἦτο μάγος θὰ ἤρχετο νὰ πέσῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ σκύλου μου;

— "Εχεις δίκαιον, ἀπεκρίναντο ἐν χορῷ οἱ χωρικοί· ἦτο κακορροϊκὸς ἄνθρωπος καὶ τίποτε περισσότερον, καὶ ἂν εἴμπορέσουν καὶ συλλάβουν τοὺς ὁπαδοὺς του θὰ λυτρωθῇ τὸ χωρίον μας!

Ὅτε οἱ τῆς ἀρχῆς ὑπάλληλοι ἔλαβον τὰς σημειώσεις καὶ συνέταξαν τὴν ἐκθεσιν των, τὸ δὲ πλῆθος τῶν περιέργων ἀπεσύρθη μικρὸν κατὰ μικρὸν, ὁ Λουκᾶς ἤναψε τὴν μικρὰν του καπνοσύριγγα καὶ ἤρξατο λέγων:

— Φλαβιανέ, ὑπῆρξα ὁ ἀδελφός σου πατρός σου,

οἱ δὲ Λεζαρδὲν καὶ ἡμεῖς σοὶ ἐχρησιμεύσαμεν ὥς γονεῖς. Ἡ Ἰουστίνη, ἡ μονογενὴς μας κόρη, ὑπῆρξεν ἀδελφὴ σου· τὴν γνωρίζεις, τὴν ἀγαπᾷς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς σου· εἶναι χαρίεσσα καὶ καλὴ νέα, τιμὴ ὥς ἡ μήτηρ της, φαιδρὰ ὥς σπῆνός καὶ ἀγαθὴ ὥς ὁ ἄρτος τοῦ Κυρίου. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα διὰ τὸν γάμον σας, ὅστις προσκηρύχθη· δὲν λείπει παρὰ ἡ ἐπικύρωσις τοῦ γέροντος Λεζαρδὲν, τοῦ Δημάρχου μας, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ ἐφημερίου μας.

Ὁ Φλαβιανός, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ ἀναδόχου αὐτοῦ καὶ τὸ μέτωπον του ἀπερρυτιδῶθη ὀλίγον.

— Ὁ θεὸς μας Γερίνος, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Λουκᾶς, δὲν ἀντίσταται πλέον εἰς τὸν γάμον σου· ἐπειδὴ ἡ Ἰουστίνη εἶναι κληρονόμος του, ἐχρεώσθουν νὰ ζητήσω τὴν συγκατάθεσιν του, τὴν ὅποιαν καὶ ἔλαβον. Αἰδεῖ ὥς γαμήλιον δῶρον εἰς τὴν Ἰουστίνην δύο χιλιάδας φράγκων, καὶ ἡμεῖς τετράκισ τόσα, δηλαδή τὸ ποσὸν ἐκεῖνο ὅπερ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ κιβώτιον καὶ τὸ ὅποῖον ἐμυρίσθη ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος, ὃν ὁ Τοῦρκος ἔστειλε εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. "Εχεις καὶ σὺ κερδήσει μέχρι σήμερον δύο χιλιάδας, ὥστε ὅλα ὁμοῦ ἀναβαίνουν εἰς δώδεκα χιλιάδας φράγκων. Μὲ τοιοῦτον ποσὸν δύνασαι κάπως ν' ἀποκατασταθῇς, ν' ἀγοράσῃς γαίαν καὶ σημειώσῃς ὅτι ὀλίγοι νεόνυμφοι τοῦ τόπου μας ἔχουν τόσα. Πρὸς τούτοις σὲ κάμνω σύντροφον εἰς τὸ ἐργαστάσιόν μου· ὅταν δὲ μετὰ πέντε ἔτη ἐγὼ καὶ ἡ Λαμβέρτη θ' ἀποσυρθῶμεν τῆς ἐργασίας καὶ θὰ φυτεύωμεν τὰ λάχανά μας, θὰ σὲ ἀφήσωμεν νὰ κατασκευάζῃς μόνος σοὶ ἀμάξας καὶ ἄροτρα. Κατάστησον τὸν σύζυγόν σου εὐτυχῇ, δὸς εἰς αὐτὴν τὰς ἡμέσεις ἐκ τῶν τέρψεών σου, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι χωρὶς νὰ τὴν παραιοαλέσῃς θὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ τὸ ἥμισυ τῶν λυπῶν σου· σοὶ ἀρέσκει οὕτω;

— "Ω! ἀνάδοχέ μου! καλέ μου ἀνάδοχε! ἀνέκραξε κλαίων ὑπὸ χαρᾶς ὁ Φλαβιανός.

Καὶ περιεπτύχθησαν ἀλλήλους ὥς περιπτύσσονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκεῖνου, ἦτοι μέχρι συνδράσεως ὁστέων καὶ παρειῶν.

— Πιστεύω, προσέθεσεν ὁ Λουσσάρδος, ὅτι ὁ πτωχὸς μου Ἰωσήφ καὶ ἡ Ἀδελίνα του οἴτινες μᾶς βλέπουσιν ἄνωθεν, δὲν εἶναι δυσηρεστημένοι δι' ὅσα ἐπραξα. Ὁ πτωχὸς πατήρ σου εἶχεν ἀφήσει διὰ σὲ ἀρκετὰ στρογγυλὸν ποσόν, σοὶ διηγήσῃν δὲ πολλάκις τίνι τρόπῳ τὸν ἐδή-

λητηρίασαν καὶ τοῦ ἐκλεψάν τὸ ποσὸν ἐκεῖνο. ὥστε δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ περισκελὶς τοῦ κοζάκου, τὴν ὁποῖαν ἡ Λαμβέρτη θὰ ἐπιδιορθώσῃ.

— Σήμερον μάλιστα θὰ τὴν ἀρχίσω, ὑπέλαβεν ἡ Λαμβέρτη.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκάς, θὰ τὴν φέρῃς καὶ θὰ ὑπάγῃς, μεθαύριον παραδείγματος χάριν, ἀλλὰ πάντοτε πρὸ τοῦ σαββάτου (διότι τὸ σάββατον ἔχομεν τοὺς γάμους) νὰ κάμῃς μίαν ἐπίσκεψιν τοῦ γέροντος Γερίνου. Ὁ θεὸς μας εἶναι ἀρχαῖος στρατιώτης τῆς Δημοκρατίας καὶ ἀγαπᾷ νὰ διηγῇται τὰς ἐκστρατείας του, καθήμενος πλησίον τῆς πυρᾶς ἢ μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀπέναντι μιᾶς φιάλης καλοῦ παλαιοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ἐδοκιμάσαμεν χθές. Θὰ δειπνήσῃς μαζὶ τοῦ ἀκροώμενος αὐτὸν μεθ' ὑπομονῆς. Ἐπειδὴ σὺ δὲν ἔχεις νὰ τῷ διηγῇθῃς μάχας, θὰ τῷ δείξῃς τὴν περισκελίδα καὶ θὰ τῷ εἴπῃς ὅτι εἶναι ἐνὸς κοζάκου τὸν ὁποῖον ἐκάρφωσεν ὁ πατήρ σου. Τοῦτο θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἀλλὰ νὰ μὴ μείνῃς ἐκεῖ πολὺ ἀργὰ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς νὰ κοιμηθῇς ἐδῶ.

Τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, ὁ Φλαβιανὸς ὅστις εἶχε διέλθει δύο νύκτας ἄϋπνος σχεδόν, νομίζων πάντοτε ὅτι θὰ ἀκούσῃ τὸν Τούρκον ὑλκιστὸντα, ἢ θὰ ἴδῃ τὸν τεθνεῶτα μάγον εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν του πελιδνόν, αἰμόφυρτον καὶ πυγμὴν ἀπειλητικὴν προτείνοντα, ὁ Φλαβιανὸς, λέγομεν, ἠπθάνθη ἀόριστόν τινα δυσθυμίαν φορῶν τὴν περισκελίδα ἐκείνην, ἣν ὁ Ζηνόδιος πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχε χαρακτηρίσει ὡς ἀπαισίαν. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκφράσῃ τὴν δυσθυμίαν του ταύτην, δι' ἣν ἠτχύνετο μὲν καθ' ἑαυτὸν, δὲν ἠδύνατο ὅμως καὶ νὰ κατανικήσῃ. Ὅθεν περιβληθεὶς καὶ τὸ βαμβακερὸν ἐσωκαρδίον του καὶ τὸν τῆς ἐορτῆς ἐλαϊόχρουν ἐπενδύτην του, ἀνεχώρησε διευθυνόμενος εἰς Ἀμινένην. Ὁ καιρὸς ἦτο ζοφερός καὶ ὑγρὸς, καθ' ὅλην δὲ τὴν ὁδοιπορίαν του ὁ ἄνεμος καὶ νιφάδες χιόνος ἐμαστιγούν τὸ πρόσωπόν του. Ἀμα φθάσας εἰς τὴν πόλιν, διηυθύνθη τὸ πρῶτον πρὸς τινα χρυσοχόον καὶ ἠγόρασε μικρὸν χρυσοῦν σταυρὸν ἀνοιγόμενον, περὶ γυρίλας νὰ χαράξωσιν ἐσωθεν τὸ ὄνομά του, τὸ τῆς Ἰουστίνης καὶ τὴν χρονολογίαν τοῦ γάμου των. Ὁ χρυσοχὸς ὑπεσχέθη αὐτῷ ὅτι ἡ παραγγελία του θὰ ἦτο ἐτοιμὴ περὶ τὴν ἐννάτην τῆς ἐσπέρας. Ἰκασθέν ὁ μελλόνυμφός μας κατηυθύνθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ γέροντος Γερίνου. Οὗτος ἦν γέρων ἰδιότροπος, ἐθελοντῆς τοῦ 92, εὐρωστος, διατηρῶν τὰς ἐξῆς τῶν

ἀρχαίων χρόνων, μετεχειρίζετο δ' εἰσέτι τὴν ῥυκάνην ὡς εἰκοσαετῆς νέος. Ὑπεδέχθη τὸν Φλαβιανὸν ἐν τῷ μέσῳ τὸν σχιδάκων του, ἐξακολουθῶν δὲ νὰ ἰσάζῃ τὰς σανίδας τοῦ ἐδῶσε τῷ νεανίᾳ συμβουλὰς ἐπὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου του, συνεχάρη αὐτὸν διὰ τὸ καλὸν ἐξωτερικόν του, καὶ περιβληθεὶς ἐπὶ τέλους τὸν αἰκιακὸν ἐπενδύτην του ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐσωθεν τοῦ ξυλουργείου οἶκημα, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὑπηρέτρια ἐκόμισε γενναῖον δειπνον ἀρδευθὲν διὰ παλαιοῦ βουργουνδέου αἵνου, οὗτινος τὸ πορφυροῦν χρῶμα εἶχε μεταδοθῇ καὶ εἰς τὴν ῥίνα τοῦ γηραιοῦ ξυλουργοῦ. Ὁ Γερίνος ἠκροάσθη ἐξ ἀνάγκης τὴν διήγησιν τοῦ δράματος τῆς προτεράϊας, δὲν ἤργησε δὲ καὶ αὐτός, ὡς ὁ Λουκάς εἶχε προείπει, νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν παρὰ τὸν Μῶσαν ἀθλῶν του καὶ τὴν εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον ἐκστρατείαν, ἀφ' ἧς ἐπανελθὼν εἶχε λάβει τὴν προσωνομίαν «ὁ λοχίας τῆς Ἀνω καὶ τῆς Κάτω». Δὲν ἐλησμόνησε δὲ καὶ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν ἐρωτικῶν ἀνδραγαθιῶν του παρὰ ταῖς ἐκλεκταῖς τοῦ Μωάμεθ.

— Τώρα ὅμως, εἶπε, δὲν ἔχω ἄλλο χαρέμιον παρὰ τὴν οἶναποθήκην μου. Ἐκεῖ κοιμῶνται αἱ ὀδαλίσκαι μου καὶ ἀλλάζω συχνάκις ἐρωμένην.

Ταῦτα δὲ λέγων, ἔβαλε γέλωτα κλονίσαντα ὅλην τὴν οἰκίαν.

Ὁ Φλαβιανὸς, ἐφαιδρύνθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν ἀστεϊσμῶν τοῦ γέροντος, ὁ δὲ βουργουνδέιος οἶνος, ὁ καφὲς καὶ τὸ μετὰ τοῦτον ὀλίγον οἶνόπνευμα, κατέστησαν αὐτὸν ὅλως ἱλαρόν. Ἐν τούτοις ἡ ὥρα τῆς ἀποχωρήσεως ἐπέστη. Ὁ Γερίνος ὑπεσχέθη ὅτι τὸ σάββατον ἀπὸ πρωῒας θὰ ἦναι εἰς Σαλαῖζ ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ ἐσφιγξὲς στιβαρῶς τὴν χεῖρα τοῦ νέου ἀνεψιοῦ του, ἐπιφορτίζων αὐτὸν νὰ διαδιδάσῃ τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ οἰκογένειαν αὐτοῦ.

Ὁ Φλαβιανὸς διηυθύνθη διὰ τῶν δαιδαλωδῶν ὁδῶν τῆς πόλεως παρὰ τῷ χρυσοχόῳ, ἐπλήρωσεν, ἔλαβε τὸν σταυρὸν καὶ τὴν ἄλυσσον καὶ ἐτράπη ἀμέσως τὴν πρὸς τὸ χωρίον Σαλαῖζ ἄγουσαν. Ὁ βορρᾶς ἔπνεε σφοδρῶς, παμμεγέθη δὲ νέφη ἐσκότιζον ἐκ διαλειμμάτων τὴν πανσέληνον. Τὸ ψῆχος ἦτο δριμύ, καὶ ἡ χιών ἐκάλυπτε τὴν ὁδόν. Ὅτε αἱ τελευταῖαι οἰκίαι ἐν αἷς ἐφαίνοντό τινα φῶτα ἐξηφανίσθησαν καὶ ὁ Φλαβιανὸς εὗρέθη μόνος ἐπὶ τῆς μεγάλης καὶ ἐρήμου καταστάσεως ὁδοῦ, ἀπώλεσε τὴν εὐθυμίαν του μετὰ τῶν τοῦ οἴνου ἀναθυμιάσεων. Ἐπαυ-

σε τερετίζων ἄσμά τι, οὔτινος τέως ἐκράτει τὸν χρόνον διὰ τοῦ βαδίσματός του καὶ διέκρινε τότε κρότον τινά, ὑπόκωφόν τινα τριγμὸν, ὅστις συνώδευε τὸ βῆμά του. Ἐκπλαγεὶς, ἔριψε χωρὶς νὰ σταθῇ ἐν βλέμμα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἐπὶ τῶν περιφρασσοῦσών τὴν ὁδὸν πτελεῶν, ἐπὶ τῶν σωρῶν τῶν σταχύων, οἵτινες ὑψοῦντο τῆδε κακεῖσε ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ ἐπὶ τῶν μηλεῶν αἵτινες ἐκλινον τοὺς στρεβλοὺς κλώνας των τοὺς ἀπογεγυμνωμένους φύλλων καὶ ὑπὸ χιόνος κεκαλυμμένους.

Ὁ μυστηριώδης τριγμὸς δὲν ἔπαυε.

Ὁ δυστυχὴς καὶ λαγῶκαρδος νεανίας δὲν ἐζήτησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ ἀληθὲς αἷτιον. Δὲν ἐσυλλογίσθη πρὸς τὰ δερμάτινα ἐπιρράματα τῆς στρατιωτικῆς περισκελίδος του, ἅτινα καθιστάμενα σκληρότερα ὡς ἐκ τῆς τοῦ δριμέος ψύχους ἐπαφῆς, ἀπετέλουν τὸν ξηρὸν ἐκεῖνον καὶ ισόχρονον τριγμὸν. Ὁ Φλαβιανὸς ἐνόμισεν ἑαυτὸν καταδιωκόμενον ὑπὸ ἀόρατου τινὸς ὄντος, ὅπερ κύριον σκοπὸν προέθετο νὰ ἐπιτεθῇ κατ' οὐτοῦ ὡς ἐστερημένου πάσης βοηθείας, δὲν ἐσκέφθη δὲ ὅτι μόνη ἀπόδειξις τοῦ ὅτι τοιοῦτος ἐχθρὸς δὲν ὑπῆρχεν ἦν ὅτι ἦτο ἀόρατος.

Τὸ στῆθός του ὀλίγου δεῖν διερρήγνυτο ἐκ τῶν βιαίων τῆς καρδίας του παλμῶν. Ἔστη ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὁ τριγμὸς ἔπαυσε ἀμέσως. Ἔστη ἐκ νέου, ὁ δὲ μονότονος κρότος ἐπανελήφθη πάλιν φωνὴ ψυχρὸς ἰδρὼς περιέρρεεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του, οἱ δὲ ὀδόντες του συνεκρούοντο. Πῶς ν' ἀμφισβῆσθαι ὅτι ἐχθρὸς τις ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν ὑψηλῶν δένδρων, ὧν ἐβλεπε τὰς σκιὰς διεγγραφομένας ἐπὶ τῆς λευκῆς ὁδοῦ; Ὁ Φλαβιανὸς δὲν τὸν ἐβλεπεν, ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Ἡ ἐπιμονή του τοῦ ν' ἀκολουθεῖ τὸν νεανίαν καθίστατο ἐκ τούτου φοβερωτέρα. Ἦτο ἄρα γε ἐκδικητὴς τις τοῦ Ζηνοβίου, ἢ τις ἐκ τῶν διαφυγόντων συνενόχων του ἢ αὐτὸς ὁ Ζηνοβίος;... Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα διήλθε θίχην βέλους τὴν διάνοιαν τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀδελίνης. Ἐπέσπευσε τὸ ἔθιμα, ὁ δὲ παραδοξὸς καὶ ἀνεξήγητος τριγμὸς κατέστη ὁμοίως ταχύτερος.

Τότε ὁ τρόμος τοῦ Φλαβιανοῦ ὑπερέβη πᾶν ὄριον. Ἐβόλε σπαρκατικὴν κραυγὴν, ἤρξατο τρέχων ὡς ἀπεγνωσμένος, ἐφθασεν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Μῆτς ὅπου ὑπῆρχε μίαν μόνην κεκλεισμένη οἰκίαν, ἐξηκολούθησε τρέχων, διέβη τὴν Σαλουέλην, πετῶν εἰσῆλθεν εἰς Σχλαῖζ, εἰσώρμησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, ἥτις ἔμε-

ναν ἠνεωγμένη, τρέχων πάντοτε μὲ ὑπεράνθρωπον ταχύτητα, καὶ ἐνῷ ἡ Ἰουστίνη, ἥτις εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸν ἐκ τοῦ παραθύρου ἀνέκραξε. «Ὁ Φλαβιανὸς! τί εὐτυχία! ἰδοὺ ὁ Φλαβιανὸς! οὗτος ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς οὔδοις τῆς θύρας ὡς ἀναίσθητος ὄγκος, ἐνώπιον τῶν καταπεπληγμένων οἰκείων του.

Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὗρίσκατο ἐπὶ τῆς κλίνης του περιστοιχούμενος ὑπὸ τῆς κλαιούσης Ἰουστίνης, τοῦ Λουκά, τῆς Λαμβέρτης καὶ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐζήτηε καὶ περιέμενε τὴν λύσιν τοῦ σκληροῦ ἐκεῖνου αἰνίγματος. Ὁ ἀτυχὴς νεανίας ἐστρεψεν ἐπ' αὐτῶν ἡλίθιον βλέμμα, εἴτα δὲ ἀνορθώθη ἀνακραζών:

—Ὁ Ζηνοβίος! ὁ Ζηνοβίος μὲ ἠκολούθει! ἰδοὺ αὐτός! μὴ μὲ ἀφίνετε μόνον!... «ὦ! τὸ ἤξευρα!... μοὶ τὸ εἶχεν εἰπῇ, ὁ μάγος!... ἡ περισκελὶς τοῦ κοζάκου!...

Ὁ πυρετὸς ἦτο βίαιος, ὁ δὲ λῆρος διήρκεσεν ἐπὶ μίαν ὥραν ἥτις ἦν αἰὼν διὰ τοὺς παρυστώτας.

Ἐν τούτοις ἡ ἡμερία διεδέχθη τὴν ταραχὴν ἐκείνην, καὶ ὁ ὕπνος ἐκλείσε τοῦ Φλαβιανοῦ τὰ βλέφαρα. Ὁ Λουκάς ἠθέλησε νὰ ἀγρυπνήσῃ μόνος παρὰ τῷ ἀσθενεῖ, κατέβη δὲ πρὸς στιγμὴν ὅπως ἀνοίξῃ εἰς τὸν Τούρκον, ὅστις ἐζήτηε νὰ εἰσχωρήσῃ παρὰ τῷ νεαρῷ κυρίῳ του καὶ ἐξεεθορυβῶδῶς ἐνεκα τούτου τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ὥσπερ ὁσφρανθεὶς δυστύχημά τι. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο τῆς μικρᾶς τοῦ Λουκά ἀπουσίας, ὁ Φλαβιανὸς ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἰδὼν ἑαυτὸν μόνον, ἔβλεπε κραυγὴν. Ὁ Λουκάς ἐσπευσε ν' ἀναβῇ, ἀλλ' ἡ ξυλίνη κνήμη του δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ τόσην ταχύτητα, καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Φλαβιανὸς ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης του καὶ ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Συγχρόνως ἠκούσθη πτώσις σώματος τινος, ὁ δὲ Λουκάς κατέβη καὶ πάλιν καὶ εὔρε τὸν δυστυχῆ νέον ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀπνουν. Ἡ κεφαλὴ του εἶχε κτυπήσῃ ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν οἰκίαν λιθοστρώτου. Τὸ κρανίον τοῦ δυστυχοῦς νέου ἦτο συντεθλασμένον.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσι τὸ αἷτιον ὅπερ εἶχε καταστήσει παράφρονά τὸν δειλὸν νεανίαν καὶ ἐπιφέρει τὸ τραγικὸν αὐτοῦ τέλος· ἀλλὰ δοθείσης τῆς περισκελίδος τοῦ κοζάκου εἰς ἓνα τῶν ἐργατῶν τοῦ Λουκά, ὅστις καὶ τὴν ἐφόρεσε κατὰ τινὰ ἡμέραν δριμέος καὶ ξηροῦ ψύχους, ἡ ἀλήθεια ἦλθεν εἰς φῶς, ὅτε ὁ ἐργάτης ἐποιήσα-

το λόγον περί τοῦ τριγμοῦ, ὃν ἀπετέλουν τὰ
δερμάτινα ἐπισράματα ὧν ἡ τοῦ ψυχῆς ἐ-
παφή ἀφήρει τὴν μαλακότητα. Ἐγένετο προ-
σέτι γνωστὴ ἡ τοῦ Ζηνοβίου πρόρρησις διὰ τοῦ
ἀκολουθοῦ τρόπου: Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, εἰς ἐκ τῶν
συνετόνων τοῦ κακουργοῦ διέβαιναν ἐκ τοῦ χω-
ρίου. Ὁ Τοῦρκος ὤρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν
ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ-
νος συνελήφθη ἐστραγγαλισμένος ὧν σχεδὸν ὑπὸ
τοῦ μολοσσοῦ. Ἐξήτασαν τὰς κνήμας του καὶ
ἐπ' αὐτῶν εἶδον δῆγματα μόλις τεθεραπευμένα.
Ἐμολόγησε τὴν ἐνοχλήν του, κατήγγειλε τὸν ἑ-
τερον συνένοχόν του, ἀμφότεροι δὲ διηγήθησαν
ἐν τῇ εἰρκτῇ ὅτι εἶχον μάθει παρὰ τοῦ Ζηνο-
βίου τὴν παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν Φλαβιανὸν ἀπαγ-
γελθεῖσαν πρόρρησιν πρὸς ἐκφόδισιν αὐτοῦ ἐκ
τῶν προτέρων καὶ ἐκμηδένισιν τῆς ἀντιστά-
σεώς του κατὰ τῆς προμεμελεττημένης ληστρι-
κῆς κατὰ τῆς οἰκίας τοῦ Λουκᾶ ἐφόδου. Ἀμφό-
τεροι οἱ κακοποιοὶ ἐκεῖνοι κατεδικάσθησαν εἰς
ισόβια δεσμά.

Ὁ Λουκᾶς καὶ ἡ Λαμβέρτη ἀπέθανον. Ἡ
Ἰουστίνη δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπανδρευθῇ καὶ τοι-
τῶν γονέων τῆς παροτρυνάντων αὐτὴν εἰς τοῦ-
το. Ὁ Φλαβιανὸς ἠσυχάζει ἐν τῷ κοιμητηρίῳ
τοῦ Σαλαῖξ πρὸ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν, κατὰ σύμ-
πτωσιν δὲ ὁ τάφος του κεῖται μεταξὺ τοῦ τῆς
μητρὸς του καὶ τοῦ τοῦ Ζηνοβίου ὅστις ὑπῆρξεν
ὁ κακὸς του δαίμων.

Ὁ Τοῦρκος δὲν ἐπέζησε τῶν κυρίων του, ἐγ-
κατέλιπεν ὅμως ἐγγόνους ἀτρομήτους ὡς αὐτόν.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ο ΧΕΙΜΩΝ.

(ΠΑΛΑΙΟΙ ΧΡΟΝΟΙ).

Βλέπεις, βλέπεις τὴν χιόνα,
πῶς ἐκάλυψε τὰ ὄρη;

λευκοὺς ἔχουσι τοὺς κλάδους
ἄφυλλα τὰ δένδρα ὅλα·
ἐσταμάτησεν ὁ πάγος
καὶ τῶν ποταμῶν τὸ ῥεῦμα.
Ὁ χειμὼν βαρὺς ἐπῆλθε.
Φθάνουν μέχρι τῶν χωρίων
λύκοι φεύγοντες τὸ ψυχρὸς
καὶ τροφὴν ἀναζητοῦντες.
Τὰ πτηνὰ πεφοδισμένα,
φεύγοντα θαντὴν βεβαίαν,
τὰ παράθυρα τοῦ οἴκου
μὲ τὸ ῥάμφος αὐτῶν κρούουν
καὶ ζητοῦσι νὰ εἰσέλθουν.
Ὁ χειμὼν βαρὺς ἐπῆλθε·
ξύλα δὲ εἰς τὴν ἐστίαν
καὶ πλησίάσόν με, φίλη.
ὦ, ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην
νὰ σὲ περιβάλῃ· δὲς μοι
ἐν σου φίλημα ἀκόμα,
ἐν ἀκόμα εἰς τὸ στόμα
καὶ λαμβάνων τὴν ζωὴν σου
ζωὴν νέαν νὰ σοὶ δώσω.
Θλίψον με ἐπὶ τοῦ στήθους,
θλίψον με καθὼς σὲ θλίβω,
νὰ θερμάνῃς τὴν ψυχὴν μου
κ' ἐρυθρὰν τὴν παρειάν σου,
φλέγουσαν νὰ ἐπανίδω!
Μὲ φλογίζεις μὲ τὸ βλέμμα,
ὦ! ἴδε με πόσον χαίρω,
μὴ τὰ ὄμματά σου κλείῃς
ἐκ τῆς ἡδονῆς φιλότατη·
βλέπε με, ἀτέισόν με,
ὅλος καίω· φλόξ διηλθεν
εἰς τὰ χεῖλη μου, νομίζω.
Ὁ χειμὼν βαρὺς ἐπῆλθε,
παγερά τὰ πάντα εἶνε,
Τοῦ ἡλίου ἡ θερμότης
ἐξηντλήθη καὶ ἐκείνη,
ἀλλ' ὁ ἔρως ἡμῶν ὄχι.
ὦ! δὲν σβέννυται εὐκόλως
τῆς ἀγάπης ἡ θερμότης
καὶ παλαίει πρὸς τὴν φύσιν,
πρὸς τὸν φθόνον, πρὸς τὰ πάντα·
ἀλλ' εἰπέ μοι θὰ παλαίῃ
ἄρα γε καὶ πρὸς τὸν χρόνον;
Πρόσεχε μὴ μᾶς νικήσῃ.
Φεύγει καὶ ταχύς ὁ χρόνος
κ' ἐνῷ τῶρα ὀμιλοῦμεν
αὐτὸς φεύγει φθονερός.
Ἄς μὴν ἔτρεχεν ὁ χρόνος
καὶ χειμὼν ὅς ἦτο πάντα.

Ἰω. Κ.

